

SETUKAISTEN YSTÄVÄT-YHDISTYS

JÄSENTIEDOTE 4/1996

22.10.1996

Vuoden -96 jäsenmaksut

Muistutamme jäsenmaksusta niitä, jotka eivät ole sitä vielä maksaneet. Jäsenmaksu on 80 mk, opiskelijoilta 40 mk. Yhdistyksen tili: Merita 208418-36496. Ota tarvittaessa yhteyttä yhdistyksen taloudenhoitajaan Tapani Pitkäseen, puh. (09) 6220 7300.

Tapahtumia syksyllä 1996

Setumaa ja setukaiset -luentosarja jatkuu

Helsingin yliopisto, Tuglas-seura ja Setukaisten ystävät -yhdistys järjestävät yhdessä syksyllä kolmentoista luennon sarjan Setumaasta ja setukaisista. Luennot pidetään Helsingin yliopiston tiloissa, Mariankatu 11 A, luentosali 5, tiistaisin klo 18-20.

29.10. isä Rafael: Setukaisten ortodoksisuus ja kirkollinen elämä Setumaalla.

5.11. arkeologi Heiki Valk (Tartton yliopisto): Setumaan varhaishistoria; Setukaisten tämän päivän uskomuksista.

12.11. tutkija Mare Piho (Viron kansallismuseo): Setukaisten puku ja korut.

19.11. tutkija Mare Piho (Viron kansallismuseo): Siperian setukaiset.

26.11. puheenjohtaja Aare Hörn (Setu-seura): Setukaisten tilanne nyt.

3.12. dosentti Paul Hagu (Tartton yliopisto): Setukaisten kertomusperinne.

HUOM ! tarkoitus on käyttää samoja luennoitsijoita esiintymässä myös muilla paikkakunnilla. Jos itse olet kiinnostunut tai tiedät kotipaikkakunnallasi jonkun, jonka olisi kiinnostunut järjestämään luentotilaisuuden Setumaasta tai setukaisista, ota yhteyttä yhdistyksen sihteeriin Tapio Mäkeläiseen työpuh. (09) 669 617.

Luentoja setukaisten puvuista ja koruista

Kuopion Tuglas-seura järjestää: 13.11. klo 18.00 monelle Setumaan kävijälle tuttu tutkija Mare Piho (Viron kansallismuseo, Tartto) luennoi setukaisten puvuista ja koruista Kuopion ortodoksisen seurakunnan seurakuntatalon alasalissa, Snellmanink. 8.

lisäksi Mare Piho luennoi 14.11. Joensuussa Lisätiedot: Tapio Mustonen p. (013) 120278.

ja Mare luennoi vielä 18.11. klo 18.00 Kuusankoskella Kuusankoskitalolla

Taidenäyttely lisalmissa

Taitelijapariskunta Luule Kormasovan ja Nikolai Kormasovin setukaisaiheinen taidenäyttely lisalmen evakkokeskuksessa, Kyllikinkatu 8, 29.9.-10.11.96.

Valokuvanäyttely Tuglas-seurassa 16.10. - 22.11.1996

Mariankatu 8 B, Helsinki Avoinna ma - pe klo 10.00 - 17.00

Ain Sarv:Valokuvia Setumaalta ja setukaisista.

Ain Sarv on osallistunut vaimonsa Öie Sarvin, joka on setukainen ja setukaistutkija, kanssa kaikkiin merkittäviin tapahtumiin Setumaalla jo hyvin monen vuoden ajan. Hän on ikuistanut valokuviinsa Leelouhla, kirkkopyhiä, kirmaksia, Setumaan kuningaskunnan päiviä ja muita setukaisten suuria ja pienempiäkin juhla, mutta myös yksittäisiä henkilöitä ja maisemia eri puolilta Setumaata. Ain Sarvin kuvia on julkaistu mm. Setomaa-kirjassa, joka on yhdistyksellämme myynnissä.

Martin markkinat 26.10. 1996

Helsingissä Wanhassa satamassa Katajanokalla (Pikku satamakatu 3 - 5)

Yleisohjelma:

Markkinat klo 11.00 - 18.00

Wanhan sataman kävelykadulla myynnissä tuttuun tapaan virolaisia kirjoja, levyjä, kasetteja, käsitöitä, postikortteja, karttoja jne. Kulttuurikahvila ja baari. Arpajaiset, kirjailija- ja taiteilijahaastatteluja, musiikkiesityksiä ym. kulttuuriohjelmaa koko päivän. Mardisanteina yleisöä hauskuuttavat Viron teatterikorkeakoulun opiskelijat. Markkinoille osallistuu myös muita Viro-järjestöjä ja Viroon suuntautuneita yrityksiä. Setukaisten ystävät on mukana omalla myyntipöydällä, myynnissä kirjoja, kasetteja, käsitöitä ym. Vapaa pääsy.

Suomalaisia setukaisten tutkijoita

Monet suomalaiset tutkijat ovat tehneet hyvin arvokasta keruutyötä setukaisten parissa. Tässä yhteydessä kiinnitetään huomiota vain kolmeen heistä.

ARMAS OTTO VÄISÄNEN (1890 - 1969)

Jo Väisänen ensimmäisellä keruumatkalla Viroon 1912 ilmeni hänen erityinen kiinnostuksensa setukaisiin ja heidän kansanrunouteensa. Tämä kiintymys vei tutkijan kaikkiaan kuusi kertaa setukaisten pariin. Juuri ensimmäiseltä matkalta on säilynyt muuan surkuhupaisa muistelu. Siinä Väisänen kertoo matkastaan Helsingistä Tallinnaan kesäkuussa 1912 Linnea-nimisellä höyrylaivalla, joka Tallinnaa lähestyessään harhautui reitiltään sakeassa sumussa ja törmäsi Pakrin saaren rantakivikkoon. Väisänen oli laivan tupakkasalongissa juuri esittelemässä eräälle musiikkikauppiaille, kuinka Taavetti Leskisen tekemä viulu soi mutta kaatui törmäyksen voimasta. Samassa rytäkässä putosi pöydältä lattialle tutkimusmatkailijan tärkein väline, Kirjallisuuden Seuralta lainaksi saatu fonografi, ja meni rikki. Väisänen oli näet kutsuttu Viroon tallentamaan kansansävelmiä. Mahdollista korvausta ajatellen hän valitteli menetystään myös kapteenille, joka laivaparkaansa ajatellen vastasi: "Minunkin fonografini meni rikki".

Väisänen fonografoi Setumaalla kansansävelmiä ensimmäisen kerran toisella matkallaan kesällä 1913 (7. 5. - 6. 6.). Hänen yhtenä matkatoverinaan oli tarttolainen Anna Raudkats, joka oli opiskellut Helsingin yliopiston voimistelulaitoksessa ja jonka hänen tehtävänä oli kansanleikkien ja -tanssien keruu. Toisena matkakumppanina oli setulaisnuorukainen Siimaskin Senja. He työskentelivät enimmäkseen eteläisissä kylissä. Väisänen informanteina oli tuolloin myöstunnettuja lauluemoja, nimittäin Vassilan (Hilaanan) Taarkka (virallisesti Darja Pisumaa, 1856 - 1933), Treialin Ode (Miku Ode, virallisesti Jevdokia Kanniste, 1864 - 1924) ja Marttinan (Martini) Iro. (virallisesti Irina Luik, 1866 - 1947). Tutkimusmatkailija on merkinnyt päiväkirjaansa mm. näin:

"Hilanassa [Hilanan kylässä] sitä vastoin [asuu] Taarka, joka on kaikkialla tunnettu lauluimä. Hän on alkuperäinen, elää savutuvassaan, jonka porstuassa asuu hänen ainoa kotieläimensä, sika. Hän ei tee juuri mitään: laululla hän elää kuten itsekin huomautti. -- Hän on hyvin vilkas, puhuu lakkaamatta, ja niin verrattoman alkuperäisesti ja mestarillisin sutkauksin ja vertauksin että kynän pitää olla alinomaan valmiina muistiinpanoihin".

Taarkka oli tietoinen omasta laulutaidostaan. Kun Väisänen esitti hänelle aiemmin muualta merkitsemänsä runon ja kysyi, osasiko Taarkka senkin, tämä vastasi ylpeästi: "En opi toisen sanoja; mulla on omat sanani, puusta tehdyt, maasta löytyt." Setukaismiehiltä hän tallensi myös soittoa, jota nämä esittivät viululla, kanteleella ja muilla soittimilla (lehepill, sörmiline, sikusarv). Saaliiksi tuli 444 sävelmää. Samalla matkalla hän kävi Kuusalussakin ja otti kummallakin taholla myös hyviä valokuvia runoniekkoista, soittajista ja kansatieteellisestä miljööstä. Ne ovatkin ylipäänsä parhaita kuvia, mitä on olemassa tällaisista tilanteista noilta ajoilta. Väisänen otti kahden vuoden aikana yhteensä satakunta kuvaa. Niistä useita on Timo Leisiön kirjassa Setumaalta Harjumaalle (A. O. Väisäsen tutkimusmatka Viroon vuonna 1913), johon sisältyvät tutkijan päiväkirjamerkinnot tuolta matkalta.

Seuraavan kerran Väisänen oli Setumaalla 1914. Tällöin hänen tuloksensa oli n. 500 sävelmää ja 50 kuvaa. Tämän matkan fonografilieriöiden kohtalo oli kuitenkin surullinen. Samana vuonna Väisänen kävi nimittäin myös mordvalaisten luona, ja hän jätti setukaislieriönsä Tarttoon. Syttyi kuitenkin ensimmäinen maailmansota, ja Oskar Kallas lähetti lieriöt sodan tuhoilta turvaan Suomen Kansallismuseoon. Siellä ne pantiin pahvilaatikossa kylmään kellariin, jossa ne homehtuivat piloille. Kerääjä itse on muistellut noita aikoja näin: "Tämä setukaismatkani osuus sinä kesänä meni siis plus miinus nollaan juuri sodan vuoksi. No, olihan minulla sentään joitakin käsikirjoituksia." (Kalevalaseuran vuosikirja 50 / 1970: 23).

Neljäs matka siirtyi ensimmäisen maailmansodan ja sen jälkiseurauksen vuoksi kesään 1921. Tämä Kalevalaseuran rahoittama matka oli suhteellisen lyhyt. Väisänen oli tuolloin Kalevalaseuran toimistonjohtajana, ja seuran puheenjohtaja U. T. Sirelius kirjoitti matkalaiselle todistuksen, jossa hän sanoi Väisäsen matkustavan Viroon harjoittamaan tutkimuksia Viron Kansallismuseossa ja keräämään parlografi- ja fonografilieriöille kansanomaisen laulun ja soiton näytteitä sekä pyysi viranomaisilta, etteivät nämä asettaisi esteitä hänen tutkimusvälineittensä edestakaiseen kuljettamiseen y.m. nähden. Matkakertomuksessaan tutkija kirjoitti mm.: "Kesäkuulla allekirjoittanut harjoitti soitinten tutkimuksia muutamina päivinä Viron kansallismuseossa Tartossa ja puolentoista viikon aikana keräsi Setunmaalla musiikin ja eritoten improvisoidun runouden näytteitä, jotka otettiin parlografilieriöille; Seura myönsi matkaa varten 2500 mk." Hän toi SKS:n arkistoon 17 lieriötä, joilla oli tallenteita viideltä paikkakunnalta.

Viidennen kerran Väisänen riensi Setumaalle seuraavana vuonna, 1922, tällä kertaa Eesti Kirjanduse Seltsin kustannuksella. Hänen seuranaan oli Kalevalaseuran stipendiaatteina kaksi nuorta taiteilijaa, taidemaalari Kalle Bengts ja kuvanveistäjä Alpo Sailo. Sailo veisti kolmesta tunnetuimmasta laulajasta heidän muotokuvansa; he olivat (juuri nuo v:n -13 matkan yhteydessä mainitut) Hilanan Taarkka, Mikon Ode (Treialin Ode) ja Marttinan Iro (ks. Kalevalaseuran vuosikirja 3/1923: 159 - 183). Mikon Oden oli luultu jo kuolleen, mutta Väisäsen onnistui löytää hänet Helbin kylästä. Juuri häneltä oli Jakob Hurt kerännyt v. 1903 parhaan saaliinsa, lähes 21 000 säettä. Fonogrammit nuotteineen ja teksteineen ovat SKS:ssä, jossa myös säilytetään Eesti Kirjanduse Seltsin (Viron Kirjallisuuden Seuran) antamaa

todistusta, jonka mukaan maisteri A. O. Väisänen oli sinä kesänä kerännyt 111 lieriötä kansanlauluja ja -sävelmiä. Selts pyysi samassa todistuksessa, että sekä Viron että Suomen tulliviranomaiset vapauttaisivat nämä tieteellistä aineistoa sisältävät esineet kaikista tullimaksuista. Väisänen julkaisi matkansa keräelmistä suomennettuina tilapäisrunoja, mm. Hilanan Taarkalta ja hänen kiistakumppaninsa Karaskin Toomkan kilpalaulannan (Kalevalaseuran vuosikirja 1923). Taarkka halusi laulaa Toomkan kerta kaikkiaan maan rakoon, tähän tapaan:

Kuullos, kullan Suomen herra!
Noinpa tunnustat Turulla,
meistä kerrot kaupungilla:
"Toinen on Toomkka, toinen Taarkka,
Taarkka on kullan kuulu neito,
senpä lausui Miitran Mikko;"
Toomkka on tupakkanokka,
piipun pieksäjä iäkäs.

Ja laulukiihtä loppulivityksessä hän vielä vahventaa sanottavaansa näin:

Toomkall "on sanoja paljon,
leikkausta leivosella,
nuop" on löyhät lörpötykset,
leikkaukset lehmuksiset;
-- Epäkeltot on kerätä
ja vieä merien taaksi
Toomkka raukan tyhjät laulut.
tuojat vanhalle häpeän.

Satoisin oli Väisäsen kuudes matka 1923 (Kalevalaseuran stipendiaattina). Silloin hän löysi Tonjan kylästä siihen asti tuntemattomana säilyneen suurlaulajan Anne Vabarnan (1877 - 1964), josta tuli sittemmin Itämeren alueen suurimpia runonlaulajia, muistiin merkityn aineiston laajuuden perusteella suurin (ks. Kalevalaseuran vuosikirja 47/1967: 177 - 183 ja Kodotulo). Richard Viidaleppin mukaan häneltä muistiinpantu aineisto käsittää n. 6000 sivua. Jo ensi tapaamisellaan Väisänen merkitsi Vabarnalta muistiin 5575 säettä käsittävän runoelman Suuret häät (Suure saja), kertomuksen neidosta ja hänen häistään, ja yhteensä Anne lauloi Väisäselle 8500 säettä. Viime vuonnahan julkaistiin Suomessa Vabarnan toisessa yhteydessä laulama eepos Peko, jossa myös on n. 8000 säettä. Tämän viimeisen matkan satoa oli myös artikkeli "Syntymä, lapsuus, ja kuolema: setukaisten tapoja ja uskomuksia" (Kalevalaseuran vuosikirja 4).

A. O. Väisäsen ansiot setukaisten kansanmusiikin tallentajana on arvioitava poikkeuksellisen suuriksi.

V. 1921 Väisänen julkaisi Helsingin Sanomissa kymmenen kirjoituksen sarjan Setunmaa. Ne käsittävät kuutisenkymmentä sivua Leisiön toimittamassa kirjassa. Kirjoituksissa kuvailtiin elävästi setukaisten kansankulttuuria, seurustelutapoja, kosinta- ja häämenoja, perintätapoja runouden säilyttäjinä ja setukaisrunojen luonnetta.

Väisänen on kirjoittanut myös setuksi informanteistaan setun lukemiston (Kodotulö, 1924 Tartossa) II osassa. Mikon Odesta (Jevdokia Kanniste) hän kirjoittaa laulajan omin sanoin mm.

näin: Useimmat laulut opin omalta äidiltä. Kun me talvella "nousimme aamulla, varhain ennen valoisaa", silloin kehrättiin ja laulettiin, pärettä paljon poltettiin. Mukana olivat äiti, tati, serkku ja minä. Me leelotimme kaikki muinaiset pitkät laulut, alusta loppuun.

Marttinan Iron (Irö Luik) äiti taas oli kuollut jo Irön pienenä ollessa. Hän oli oppinut laulut setänsä vaimolta. Irö kertoo: Meitä oli neljä sisarta. toisista ei tullut laulajia. Minä olin sellainen terävä, minulle jäivät sanat päähän, kun yhden kerran kuulin. -- me istuimme monta talviyötä kehräämässä ja lauloimme yhdessä. Hilanan Taarkan äiti oli suuri laulaja. Taarkka alkoi auttaa äitiään käsikivillä jauhamisessa jo 13-vuotiaana, oppi tältä lauluja ja lauloi korkeampaa killö-ääntä. Taarkka sai lapsen vielä 50-vuotiaana. Eeva Niinivaara on kertonut, että professori Väisänen kävi vielä muutama vuosi ennen kuolemaansa, syyskuussa 1966, päivän risteilyllä Tallinnassa. Hänen näkönsä oli tuolloin jo hyvin huono. Hän oli sanonut: "Mensisin vieläkin setukaisten luo, toki menisin".

Hilanan Taarkka esitti seuraavanlaiset kuvaavat säkeet Väisäsen työstä, eikä niihin liene jälkipolvillakaan paljon lisättävää:

Weljyeni, nuorueni!
Uttera oot oppimahan,
kelpo on kirjakätesi,
pirteät sun piirtosormet,
kaikki kirjaas kirjoittelet,
paperille painattelet.

EEMIL AUKUSTI TUNKELO (vuoteen 1902 EKMAN) (1870 - 1953) kävi setukaisten luona v. 1900. Hänen kielitieteelliset keräelmänsä ovat hyvin merkittävät, ilmeisesti laajimmat suomalaisen keräämät. Niitä säilytetään Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kirjallisuusarkistossa. Ne käsittävät ainakin 5000 sanatietoa. Sanaliput ovat enimmäkseen hyvin antoisia. Ne sisältävät yleensä tietoja sanan taivutusmuodoista, monesti täydellisen taivutusparadigman, ja esimerkkiaineistoa. Ainakin osittain hän on sanastanut Wiedemannin suuren virolais-saksalaisen sanakirjan mukaan. Monissa lipuissa onkin sanan merkitys saksaksi juuri Wiedemannin mukaan. Useita kansatieteellisiä termejä kerääjä on valaissut myös piirroksin. Esimerkiksi reestä on havainnollistava piirros, josta käyvät ilmi kaikkien reen osien nimitykset.

Tunkelon kokoelmiin sisältyy myös kansanperinnettä. Otettakoon tässä esimerkiksi ensiksi muutamia loitsuja (vain suomennettuna).

1) Käärmeen loitsu: Pensaalta purija, heinän alta tarttuja, sinun kielesi on kuin takiaisen lehti, husj käärme mato (käärmeen nimitys kolmella eri sanalla). Tähän liittyy eräässä toisessa lipussa oleva mielenkiintoinen tieto ennen Mikkelinpäivää olleen viisensjan päivän vietosta (sen toinen nimi on ristiülendämizepäiv "ristinnostamispäivä"). Silloin nimittäin otettiin esiin jonkinlainen käärmeen kuva, ja erityisen kiinnostava jatkoselitys: Siitä päivästä kärmeet menevät maan alle, ei ole näkyvissä. On kai ymmärrettävä niin, että silloin jo oli myöhäissyksy ja riemuittiin käärmeiden talvilevolle menosta.

2) Pistoksen sanat: Pistos sinä pistät minua yhden kerran, minä sinua kaksi kertaa, sinä pistät minua kahdesti, minä sinua kolmesti, sinä pistät minua kolmesti, minä sinua neljästi (jne.), minä sinua kymmenen kertaa sitten on valmis.

Tunkelo on kirjannut myös arvoituksia, joista tässä muutamia näytteitä:

- 1) Tuli ympärillä, meri sisällä. - Kattila.
- 2) Kip kop kip kop meni, nurkkaan nyökähti. - Tupaa pyyhitään, tupaluuta.
- 4) Vanha vakka, uusi kansi. - Vanha maa, uusi lumi.
- 5) Neljä hevosta tallissa, viides kulkee ympäriinsä. - Sukkapuikot.
- 6) Liitelee ja laatelee, milloinkaan ei putoa maahan. - Savu (tuvassa)
- 7) Talvella leipä, kesällä piirakka. - Koira (talvella makaa keränä, kesällä "pitkänä").
- 8) Neljä sisarta yhden liinan alle peitetty. - Ruokapöytä.
- 9) Lintu hyvä, lihaa ei syödä. - Mehiläinen.
- 10) Yksi tynnyri, kaksi olutta tai Valkoinen kaupunki, missään ei ole ovea. - Kananmuna.

Tunkelo on käyttänyt myös sellaista kyselymenetelmää, että hän on kysynyt venäjäksi, esim. Mitä teette tänään?, Osaatko uida? Silloin mikään sukukieli ei ole vaikuttanut vastaukseen. Kerääjä on tehnyt myös tarkkoja foneettisia havaintoja, esim. "o:n alkupuoli on suppeampi" tai "h on spiranttihälyinen" ja antanut samalla esimerkkejä. Onpa muistiinpanoissa runojakin kuten Juhannuslaulu, joka suomennettuna kuuluu:

Tulkaamme tulelle / saakaamme savulle! / Kun tulette tulelle / ja saatte savulle, / silloin älkää
tuoko tuomipuita, / älkääkä saako pähkinpuita! / Tuomella on tuli vihainen, / pähkinäpuulla
savu sakea. / Leikatkaa lehmuksen latvoja! / Lähtekää vihtaan, saakaa lehteen. / Lähtekää
vihtaan Venäjänmaalle, risuun Rantamaalle. / Siellä eivät kuule Rannan koirat / eivät kuule
Venäjän vihaiset penit.

HEIKKI OJANSUU (1873 - 1923), yksi setukaisten kielen ja perinteen suurtutkijoista. Ojansuu oli Setumaalla 1.11. - 20.12.1910 ja kävi siellä vielä kesällä 1911. Hänen muistiinpanoistaan (n. 4000 sivua) suurin osa (n. 600 s.) on nimenomaan Setumaalta, ja siitä pääosa runomuotoista aineistoa. Hänen keräämistään lauluista olkoot tässä näytteinä seuraavat (suom. S. Suhonen):

1. Nousin varhain aamulla / varhain ennen valoisaa. / Menin ulos katsomaan / ulkona satoi vitilunta. / Mitä sitten lumella oli? / Emäntä reessä oli. / Mitä emännällä sylissä oli? / Lapsi emännällä sylissä oli. / Mikä lapsella kädessä oli? / Miekka lapsella kädessä oli. / Mikä miekalla päässä oli? / Muna miekan päässä oli. / Mikä munan sisässä oli? / Kultaharja kukkonen / hamppukaula kananen. / Kukko lensi ohran puoleen / kana lensi kauran puoleen / kukko toi ohran terän / kana toi kauran terän. / Kukko omansa olueksi teki / kana omansa talkkunaksi kasto. / Ketä he kutsuivat syömisille? / Oli pitäjässä köyhä nainen / kolme oli köyhää lasta. / Oli tytär äidittä / poika oli isättä / kolmas oli lieto leskinainen. / Noita hän kutsui syömään ja juomaan. / Tällä laulun lopettelen / toinen taas armas aloittakaa.

2. Eivätpä lopu meidän laulut / eivät lopu meidän pilat / vaikka me kierrämme kukkoon / telmiskelemme valoisaan. / Emme me olleet koulussa opissa / sanat opimme omassa kodissa / äänen hellän omien luona. / Ajoin metsään isän karjan / veljen kirjon kierryttelin. / Ajoin suuren metsän ääreen / käki kukkui rämeen alla / neito lauloi korven vieressä. / Käellä oli komea kurkku / kumea kurkku, kaunis sävel. / Neidon oli ääni heleämpi / neidon kumu kumeampi. / Nousin ylös aamulla / varhain ennen valoisaa. / Menin ulos katsomaan / pihat oli täynnä omenapuita / talot täynnä marjapuita. / Sanoin minä omalle veljelle: / "Veljykäinen nuorukainen / tee sinä tinaiset tikkaat / vala vaskiset varpuset". / Veljo totteli neidon sanaa / teki tinaiset tikkaat. / Menin minä ylös omenapuuhun / otin oksan omenapuusta / otin vitsan kirsikkapuusta / ajoin metsään isän karjan / kaupungin luo lepikkoon / torin tykö

tuomistoon. / Sieltä lähdin kaupunkiin linnukkainen / lähdin torille kyyhkynen. / Veljolla oli hyvä hevonen / oli armas kauransyöjä. / Kun ajoin läpi kaupungin / silloin löivät tulta torin pylväät / kaupungin akkunat tärisi / veljon oriin ajosta / ruunan nopeasta menosta.

Seppo Suhonen
Setukaisten ystävien vuosikokouksessa 9. 3. 1996

Peko-postikortteja myynnissä

Mauno Pekonen on piirtänyt Peko-eeoksen innoittamana postikorttisarjan, josta yhdityksellä on aluksi myynnissä oheisen kuvan mukainen kortti. Kortteja myydään kymmenen kappaleen erissä 20 mk:lla. Myynnissä Tuglas-seuran toimistossa tai postitse Setukaisten Ystävien kautta.

Kirjoja ja äänitteitä

Myynnissä Tuglas-seuran toimistossa tai postitse Setukaisten Ystävien kautta.

Kasetit

- Veera Pähnapuu: Setukeste rahvalaule. Koonnut Vaike Sarv. Forte. 40 mk.
- Hallõ Setomaad. Koonnut Kuldar Sink. Forte. 30 mk.
- Setusongs. Mipumusic. 60 mk.
- Rohiline ruunakõnõ ("vihreä pikku ruuna") -kasetilla on noin tunti võrun-setun (eteläviron) kielistä runoutta. Võrun Instituutti. 30 mk

CD-levy

Setusongs. Mipumusic. 90 mk.

Kirjat

Paul Hagu & Seppo Suhonen (toim.): Peko. Setukaiseepos. 60 mk.

Tuija Saarinen & Seppo Suhonen (toim.): Koltat, karjalaiset ja setukaiset. Pienet kansat maailmojen rajoilla. 60 mk.

Vaike Sarv: Veera Pähnapuu - Setukeste rahvalaule / Setukaisten kansanlauluja. 40 mk.

Setomaa. Setumaata esittelevä kuvateos, 96 sivua, yli 130 värikuvaa. Teksti Õie Sarv.

Valokuvat Kalju Kuusik ja Ain Sarv. 100 mk. (HUOM ! raha menee kokonaan Setumaan kuntainliitolle.)

Palve, Vanapatt ja pihlakas. Vanavaravedaja 4. Tartto 1996. Tarton yliopiston opiskelijoiden kesän 1994 Setumaan tutkimusmatkan tulosten esittely. 312 sivua. 30 mk

Setukaisten ystävät -yhdistys

sihteeri Tapio Mäkeläinen
c/o Tuglas-seura
Mariankatu 8 B
00170 HELSINKI
puh. (109 09) 669 617
fax (109 09) 669 615

Internet-sähköposti:
info@tuglas.pp.fi (Tapio Mäkeläinen)
tapanip@pcuf.fi (Tapani Pitkänen)
Seppo.Suhonen@helsinki.fi

Yhdistyksen WWW-sivut internetissä:
<http://www.pcuf.fi/~tapanip/setukaiset.html>

Johtokunnan puheenjohtaja on professori Seppo Suhonen Helsingin yliopistosta ja varapuheenjohtaja dosentti Osmo Pekonen Jyväskylän yliopistosta. Muut johtokunnan jäsenet ovat: Sirje Liemola Helsingistä, Tapio Mustonen Joensuusta, Tapio Mäkeläinen (sihteeri) Helsingistä, Seppo Pekonen Espoosta, Tapani Pitkänen (taloudenhoitaja) Helsingistä, Irmeli Pääkkönen Oulusta ja Tuija Saarinen Kuopiosta.

Yhdistyksen jäsenmaksu v. 1996 on 80 mk, opiskelijoilta 40 mk ja yhteisöiltä 500 mk.
Yhdistyksen pankkitili: Merita 208418-36496

Tiedotteen toimittajat: Tapio Mäkeläinen ja Tapani Pitkänen